

Island

Island heeft genoeg OCULUS NON VIDIT, NEC AURIS AUDIVIT, een tentoonstelling met nieuwe werken van Tim Onderbeke, aan te kondigen.

Het werk van Tim Onderbeke is gebaseerd op negatieve ruimtes; de ruimte tussen verschillende objecten. Zijn foto's, video's, sculpturen en schilderijen zijn op een mechanische manier gemaakt. Hij laat de materialen voor zichzelf spreken. Na de fysieke creatie van de werken en door associatieve connotaties dringt er zich een mystieke perceptie op de aanschouwer. Het een-worden van deze twee processen is de kern van zijn oeuvre.

Zijn schilderijen worden sterk beïnvloed door een oude schildertechniek, het Atmosferisch perspectief, die vaak werd toegepast in de 15de en 16de eeuw door veel schilders waaronder Leonardo Da Vinci. Het Siena Trecento en de vroege renaissance hebben deze jonge artiest sterk beïnvloed, met name de gebroeders Pietro en Ambrosia Lorenzetti hebben een sterke invloed op hem uitgeoefend met hun studie van de Oudheid en hun experimenten met perspectieven en fysionomie.

Een andere grote invloed op zijn werk is "Het lam Gods" van de gebroeders van Eyck dat hij beschouwt als het begin van het modernisme. Al deze invloeden hebben hem ertoe geleid zijn eigen materialen te maken, zo plet hij bijvoorbeeld zijn eigen pigmenten om zo tot de exacte kleur te komen die hij wenst. Hij gebruikt linnen schildersdoeken voor zijn canvas om zo dicht mogelijk bij zijn meesters te kunnen komen.

Zijn eerste solo show te Island genaamd, OCCULUS NON VIDIT, NEC AURIS AUDIVIT, betekent "het oog had nog niet gezien noch had het oor gehoord" het is verwant aan transcendentie, mystiek en de alomtegenwoordigheid van iets boven ons. De titel is afkomstig van Otto van Veen alias Otto Venius (Leiden 1557 – Brussel 1629) een klassiek opgeleide humanist en kunstenaar die deze zin gebruikt in een gravure in het boek Amoris Divini Emblemata, gepubliceerd in 1615, het boek is in verband met het verhaal van de aartshertogin Isabella en suggereert haar eerdere liefdesemblem, het zou kunnen herwerkt worden in een "spiritueel en goddelijk verstand". Immers, "de gevolgen van de goddelijke en menselijke liefde zijn, zoals naar de geliefde objecten, bijna gelijk".

De tentoonstelling is verdeeld in twee delen, op de eerste verdieping zijn er drie schilderijen rond een spiegel die hen reflecteert. De jonge kunstenaar uit Gent brengt de olieverf aan na het mengen van de pigmenten en de olie, samen op het linnen doek. Eens de kleur op het doek rekt hij het doek op de grond en spuit een dunne laag terpentijn op het geverfde oppervlak. Met die techniek gaan de verschillende kleuren van verf, hier zwart en rood zich samen mengen. Tim Onderbeke probeert niet om een gevisualiseerd beeld te bereiken maar een ervaring. Het creëert een onbewuste taal waarin de kunstenaar zal schilderen tot er een evenwicht bereikt wordt. Het is van belang dat hij een beeld creëert dat hij nog niet eerder zag.

Spiegels hebben altijd geïntrigeerd en zijn doorheen de kunstgeschiedenis vaak gebruikt. De structuur van dit werk is gecreëerd door de artiest. Hij beschouwt materialen als een ondersteuning voor zijn ideeën. Hij kiest zijn materiaal op basis van gericht onderzoek over onderwerpen zoals handel, taal, architectuur, urbanisatie en schilderen. Voor deze spiegel is het in zijn eigen verleden dat hij het juiste materiaal heeft gevonden. Zijn vader en nog enkele generaties voor hem hadden een bedrijf dat zich specialiseerde in het maken en verhandelen van verf. Aan zijn moeders kant werkte zijn grootvader in een metaalbedrijf. Hij ziet deze materialen als een resultaat van de mens en machine die samenwerken en die objecten creëren zoals ook de natuur het doet. De spiegel staat in het midden van de ruimte en

Island

reflecteert de schilderijen. Het object speelt met de ruimte en maakt de toeschouwer meer bewust van de negatieve ruimte. Het object wekt narcisme, ijdelheid, weelde en destructie op. Verder is het een referentie naar de Claudespiegel, genoemd naar Claude le Lorrain, omdat hij en nog vele andere landschapschilders spiegels gebruikten om het stuk dat ze wilden schilderen te reflecteren en te isoleren. Tijdens deze tentoonstelling ziet de toeschouwer de abstracte schilderijen in de spiegel als finale kunstwerk.

Op de tweede verdieping hanger er enkele diptieken aan de muur. Deze foto's zijn archieven van het onderzoek dat de kunstenaar heeft gedaan terwijl hij zijn omgevingen documenteerde en zijn interieurs manipuleerde. Dit is een belangrijk deel van zijn werk omdat hij graag leeft met zijn werken en hij zich graag helemaal onderdompelt in zijn werken. Af en toe zal hij de werken opnieuw ophangen of verplaatsen en zal hij dit ook vastleggen. Sommige installaties van zijn werk bij hem thuis en andere zijn elementen geïsoleerd van hun omgeving. Zijn kunstwerken zijn opgebouwd door de fysica van licht, "we kunnen niets zien (kleur, objecten,...) zonder licht". Tim Onderbeke gebruikt analoge camera's en creëert beelden in een donkere kamer. Hij gebruikt zilverbromide niet enkel in zijn foto's maar ook in zijn schilderijen. Hij beschouwt foto's als schilderijen. Al zijn zwart wit foto's hebben iets poëtisch en mystieks. Op een traditionele manier opgehangen geven ze een lichte atmosfeer aan de ruimte.